

Какъ ли не се бои като нѣма другаръ. Може би и да не е само. Но баба Дена нали ми казва, че тукъ имало таласъмъ. Тя ме лъже. Да имаше, той щѣше да изяде славейчето; но може пъкъ таласъмътъ да не ядатъ славейчета! Не, не ще има таласъми, мама право ми е казала. То се види, че баба Дена ме е лъгала, си каза Стоянчо и снѣ чернитѣ си очички отъ славейчето.

VI.

Баба Дена ме лъже.

Той се поуслуша и нищо друго не чу освѣнъ силното туптение на сърдцето си; „нѣма нищо“, каза той и пристъпи още три пкти. Още веднажъ му трѣбваше да пристъпи и да стигне до столчето. Той направи това; пристѣгна да вземе книжницата си, но тъкмо въ това врѣме подъ столчето нѣщо мръдна и Стоянчо за веднажъ се дръпна назадъ. Той едвамъ се одържа да не изпищи. Очичкитѣ му втрѣнчено гледаха къмъ стола. Мърдането се усили и едно черно пирешинесто кълбо изкогна изъ подъ столътъ. Стоянчо поиска да викне, но гласътъ му застана на гърлото. . . . Трѣбваше да се пази самъ.

Изведнажъ му додѣ на ума, че той има сабличка. Той силно я завъртѣ и съ дѣтската си сила нанесе единъ ударъ на перушинестото кълбо. Слѣдъ удара му, нѣщо крѣкна и не мръдна.

Убихъ го, си прошушна Стоянчо и едно сладко усѣщание изпълни сърдцето му.

Съ разтуптѣно сърдце прѣстъпи една крачка напредъ, грабна си книжницата и тичешката стигна до стълбата. Прѣди да стъпи на първото стъпало, той се позапрѣ и поуслуша. Нищо друго не се чуваше, освѣнъ сладкия гласъ на славейчето. Но Стоянчо не обръщаше внимание на това. Той бѣше